

Крајке приче – Доброслав Пејричевић**ЗАБОРАВИО САМ**

Послије многих година које сам покушавао заборавити у мом животу десила се велика прекретница. Завршио се период у коме није било мјеста за радост. Период саткан од туге, несвакидашњих тешкоћа, препрека које су живот обојиле у сиво. Можда је прецизније рећи, тамносиво. Нестало је осмијеха са лица, изгубила се радост из срца. Било је превише удараца који су оставили трага. Гледао сам да избјегнем све лоше, увијек очекивао још горе. Скоро да је то постало правило.

Заборавио сам да у животу постоји друга, љепша страна. Ту промјену дочекао сам потпуно неспреман. Једноставно нисам ни сањао да живот може бити радост, игра, смијех, љубав. Нисам имао храбрости да вјерујем у срећу.

Добио сам посао који ми је отворио врата за улазак у сасвим ново окружење. Свијет опуштених, безбрижних људи окренутих забави, проводу, уживању у животу. Слушали смо музику, плесали, путовали, пјевали... У друштву је увијек било забавних ликова који су знали подићи атмосферу досјеткама, вицевама. Све чешће је око мене одзвањао раздрагани смијех сретних људи. Полако сам постајао дио тог новог свијета. Полако сам дозвољавао срећи да се ушуња у мој живот.

Сјећам се вечери у којој је владала неописива разиграност сретних лица. Одзвањао је смијех на све стране. У једном тренутку мене је преплавио тај позитивни вал. Осје-

тио сам неку топлину у грудима, устрепталост, раздраганост. Све се у мени смијешило. Само је још требало да развучем лице у радостан осмијех. Само то.

Није да нисам покушао. Чинио сам све како би се на мом лицу појавио осмијех. Узалуд, није ми помогла упорност. Умјесто осмјеха, лицем су се смјењивали грчеви, гримасе које никако нису личиле на осмијех. Схватио сам: *Заборадио сам да се смијем.*

Било је то потресно сазнање. Уплашио сам се. Мислио сам како тако нешто себи никада више нећу дозволити. Свако има обавезу да буде сретан. Бар да покуша.

Прошло је од тада скоро четрдесет година. Задњих десетак заредали су се догађаји који су ме вратили у давна времена. Као на траци ређале су се болести, смрти, туге, растанци...

Дођу тако нека времена, сустигну нас, ма колико бјежали. Та ружна времена поново су вратила сиву нијансу у мој живот. Неко је спустио завјесу, затворио поглед према љепшој страни живота. Свуда око мене лагано се надвила тама. Досадна, упорна толико да се сродиш са тугом. Постаје наша свакодневица. Туга своје боје боји. Ништа не преостаје већ да стрпљиво чекам. Увијек све прође. И срећа и туга. Ништа није до вјека.

Живот има пут синусоиде. Осјећам како тамносиве боје полако нестају. Појављују се неке свјетлије, љепше. Као да из даљине чујем радост и смијех. На небу су се раздвојили тамни облаци. Негдје на крају видокруга појавила се дуга. Видим неке нове боје које најављују ново вријеме. Хватам нови смисао живота. Пуштам да ме преплави нова нада. Живот може бити лијеп.

Одлучио сам да кренем у нови живот. Потражићу мјеста пуна пјесме, забаве, радости. Гледам весело друштво у близини мога стола, које не престаје да се смије. Било је лијепо чути како све искри од радосног смијеха. Осјетио сам у грудима топлину. Схватио сам, све је могуће. Моја синусоида је кренула узлазном линијом. Помислио сам да се и на мом лицу појавио осмијех. Нисам био сигуран и отишао сам до купатила. Испред огледала покушао сам развући лице у осмијех. Поново сам угледао згрчено лице, гримасу коју сам тако дуго покушавао да заборавим. Мораћу обнови неке лекције.

Заборавио сам.

КРИЛА МОЈЕ МАЈКЕ

Увијек када би ми се штуцало, сјетио бих се рецепта своје мајке. „Напи' се мало воде, задржи дах и помисли на драгу особу. На некога ко мисли на тебе“. Никада нисмо били убијеђени да је то истина, али за дивно чудо, рецепт је био дјелотворан.

У годинама када сам био далеко од родитељског дома, увијек би за штуцање користио опробани рецепт. Увијек би помислио на своју брижну Росу и штуцање би престало.

Постоје ноћи што прођу у бунилу, негдје између јаве и сна. Ујутро не би знали да ли смо уопште ока склопили. Ноћи проведене у трампази.

Једне такве ноћи из полусна ме је пренуло штуцање. Устао сам, попио пар гутљаја воде, задржао дах и помислио

на своју мајку. Ко би други мога у глуво доба мислиту на мене?

Убрзо штуцање је престало. Насмијешо сам се као поздрав мојој мајци.

Ноћ, стара заводница, текла је глува и нијема. Као бодеж ми се зарила спознаја у срце. Како сам могао заборавити. Боже, моје добре Росе већ дуго нема. Али штуцање је престало и ја сам знао.

Душа моје добре мајке не може умријети. Љубав настала првог дана када сам рођен, смрт није прекинула. Осим чула вида и додира, постоје осјећаји, постоје тајне нераскидиве нити које су изнад живота. Чула наших душа.

Та анђеоска крила која су се раширила изнад мене када сам рођен никада ме неће изневјерити. Крила моје мајке.

О ПИСЦУ

Доброслав Петричевић је рођен 1. марта 1956. године у Сарајеву.

Објавио је девет књига: *Тајна ниш*, *Бојаши просјаци*, *Дозивање тишине*, *Додир вјештра*, *Имао је добре намјере*, *Ризница ѿорока*, *Аборицини и ѿасије итралишије*, *У сјени Голој ошока* и *Разговори с тиуом*. Објавио у аудио издању, ЦД, ДВД и интернет презентација љубавних песама *Љубав изнад животоа*.

Живи у Боки Которској.